

Megtörtént. Ő felsége f. h. 15-kén szerencsésen megkönyebbüle terhétől s egy ép és egészséges bornyut szüle, mely felségesztőljéhez vonásról vonásra hasonlít, még azon sajátos je ne sais quoi is látszik homlokán, mely ő felséges urnál a szarvak alapját teszi. Az újon új érczherczeg már meg is kereszteltetett s előleges nevei Vitulus, Ferdinandus, Franciscus de Paula és Joannes von Nepomuk. A keresztelés azon roppant nagyságu aranytálból történt, mely e végre — a Bécsből megszökés előtt — a Schatzkammerből jó előre, több más drágaságokkal együtt szerencsésen kicsempésztetett. A keresztapa Pipicz, a keresztanya pedig Csibéné volt. A tronörökös születését 101 algyú dörgés örömhajjai tudaták a boldog néppel; mely borzasztó örömenek méltó telmácsolására szavakat nem találván ehrfurehtsvolt hallgatott. Másnap reggel nagy venni sancto tartatott, mellynek olly bámulatos következménye lön, hogy Windischgrätz ő szentsége pár pillanat alatt venialts a felséges és nagy érdemü tronörökös rögtön ezredesnek nevezé ki cuirasiors ezredéhez. Az annepélyt nagy udvari álarczos bál zárá be, mellyben mindenki saját képében jelent meg. Ezen annepély fényét nagyon emelé ő felségének a császárnak jelenléte, ki már annyira jól érzi magát, hogy az estély vigalmaiban is részt vehetett s mint a nyajuh mindenké szívet rázére tudá hódítani. Ő felsége nyakáról az arany gyapju logott le olly természetes könnyűséggel, mintha csak nyírésre ajánlkozott volna. Éjfél felé, midőn a vendégek zseboikat cukrocokkal megtölték, ő császári királyi s apostoli felségének kedve kerekedett polkáltánczolni, s e végre szerencsés tánczosánl éppen Bálfe Móriczot biyará elő, midőn Sofia herczegasszony — kinek a lefolyt annep napok alatt, senki nyomát nem láthatá — lépett be s ő cs. k. és ap. felségét egy megtánczoltatá, hogy magát rá rosszul érezvén, távozni kényszerült. A mulatság azonban ez által annyival kevésbé szakadt meg, mert Sofia hgnő, — kinek kíséretében a kedves rebellis is látható volt, igen vidám kedélyben lenni látszott, s nagyon sokat és confuoco tánczolt, különösen reggel felé, midőn Jellachich bánnal egy pas mysterieus-t olly hévvel és odaengedéssel járt el, hogy Ferencz Károly felséges férjének homlokán látni lehet, mint nyernék magos szarvai egy új hatalmas bogot.

A felséges tronörökös iránt az orvosok elcintén aggodalomban voltak, minthogy idő előtt jött világra és születésekor mindjárt a feje lágyára esett; aggáljuk azonban megszűnt, midőn hallák, hogy ez már családi baj mellyen segíteni nem lehet.

Galambpostánk szerint Bálfe Móritz is Olmützben van s lakásának egyik szobájában egy akasztófat állított fel, mellyre magát legénye általnaponként felhuzatja, mindennap párperczel tovább maradván függve. Azt beszélik, hogy a nemes gróf a függést egy egész órai időre akarja megszökni, mert most már maga is meggyőződén, hogy kötélre való, annak idejébe mostani tanulmányainál fogva hiszen megmen-

külneni; bensőbb barátjai azt mondják, hogy már egy negyed óráig con amore függ, a nélkül, hogy étvágyát vesztené. Mi részünkről e nagy előmenetelen nem csodálkozunk, mert tudjuk, hogy Bálfe Móritznak lelke testétől meg nem válhat, mintán ő egy telketlen frater, kit ennél fogva data occasione lábánál fogva kell felfüggeszteni.

— A magyar király vendéglőben levő követi Casinoba nem régen egy vak vendég vezetett be. Ettől hallottuk, hogy az emeltető helyen igen nagybecsű vitatkozások folytak, mellyekben az illetők a legnagyobb tüzzel vesznek részt. Vak ösmerősem, ki egy kissé nagyot is hall — olly szerencsés volt, hogy épen egy igen érdekes kérdés vitatásakor lépett be; mennyire kivethete arról volt szó, ha valyon a követek Windischgrätz ellen sikra száljanak e? mert egyik felkiáltá, hogy én megyek a másik pedig én nem megyek. Végre a vita nagyon heves lön s tán párviadallal végződött volna, ha valaki emasztólóg fellépve pace-t nem kiált, mellyre aztán lecsöndesülvén igen sokan parolejókra fogadák, hogy restálnak — ha bár Windischgrätz daczára is s ez uttal kiérdemlik azon dicséretet, mellyel Madarász László barátunk egy kissé vorwitzig rájuk rakott.

— Bécsből írják, hogy ott az éhség jelei kezdenek mutatkozni, valódischwarzgelb alakban, marha és borjúhus már nem található. Minden tehát arra bír a Gemeinde Rathov, hogy ő császári k. és apostoli felségének ugy az uralkodó családnak s magos környezetének Bécsbe leendő alázatos visszahívása végett Olmützbe egy fényes deputatiót azon szoros meghagyással küldjön, hogy Kaiserfleisch nélkül visszatérni ne merjen.

— Párbeszéd.

„Ugyan, polgártárs, miért van az a követi casino épen a magyar királynál?”

„Pure patriotisme, zagyéb sem! a királyi figurákat már annyira gyűlölik, hogy bárhol találják is, ya banque-ot mondanak neki s prengolni kívánják.”

— A bécsi naturalien kabinetben — mint tudatik — némi kár történt s a több elégett madarak közt egy ritka nagyságu spanyoljuh is elhamvadt, melly pedig az uralkodó felséggel közel rokonságban lenni mondatott. A bécsieknek ezen esemény feletti szomorúságok elosztására a császár ő felsége, kárpótlásul a Naturalien-Cabinetnek, saját magos személyét testálá el, s e végre hirodalmának népeitől magát ezután is lankadatlanul tömetni rendeli. A cabinetben egyébiránt már a fenséges kitömenendő állat helyéről is gondolkodnak, s csak azt nem tudják elhatározni a szaktudósok, ha valjon ő felsége a szárnyas házi állatok, vagy a négy lábú hasítottkormók közé sorozandó e? Az első vélemény mellett hirczol azon tény, hogy ő felsége sok libaságot követett el s csak annyi esze van, mint a tyúknak, aztán még mint a kacsá mindég szemét és gaz közt vagy pedig kígyók és békák társaságában mulatott, ehez jár még azon tudat, hogy ő felsége életének minden napjaiban csak kappan kodott. — Ennyi tények, mint védokok ellenében, a második vélemény emberei,

nem minden igazság nélkül kérdik, ha valljon ő felsége azza, nem a legechtebb Schaffs-g'sicht e? avagy nem elég marhaságot követett el? vagy pedig tagadható, hogy már kicsiny korában is mindig a szamarak padján ült? — Illy majdnem czáfolhatlan okokat hoz fel mindkét rész — s adhuc sub judice lis est.

Csernátóni.

Szerkesztő!

Ezen igénytelen nézeteimet, ne tekintse talán túlfeszített és kivihetetlen phantasiának, midőn ezt irám, telkembe mélyen vésett hang: „minden áron meg kell menteni a hazát“ élénken harsozott, a szükség még nagyobb csodákat teremt, a haza végső védelmében semminek sem szabad lehetetlennek lenni; flectere si nequeam superior, acheronta movebo, egy olly hatalmas ellenségünk irányában, meg kell mozdítani minden követ, megfeszíteni minden erőt, a ki most hallgat és télen kezekkel pharisaus arczal számolja a jövődönék kimenetelét — az ad scalas gemonias felhuzandó álorzás képmutató, ki e hon zsirján szentalenül hívván, isten háromlóg búzakenyérét rágja, és borát csak bujassága, és fertelmeinek szentelenebb és bátrabb befedésére issza. — Parancsológ lépjen fel a kormány, és meg lesz még az is, mi önmagunknak lehetetlennek és óriásinak látszatott, iszonyú hatalom rejlik az emberi elszántóságban. Hazámat és szomszéd tartományokat beutazván, ott is, itt is különféle intézetekben oktatást nyervén, figyelmes tapasztalásom nyomán hazám védelmére czélszerűnek látom;

1-szor. Téli idő itt van, sem embernek, sem marhának nincs annyi dolga, az ur hagyja el játsszó asztalát, a földműves a csapszékot, asszának s arczokát, és pedig austriai határoktól Pestig, iparkodják minden város, falu, pusztá beszámozolni magát, ne sopánkodják összetett télen kezekkel senki, dolgozzon kiki, rang, kor és nem különbség nélkül, a városok és faluk határaitban sokat tészen a határi dombok, árkok, szorulatok, pocsoltyák, tavak, patakok, emeltébb dombok, a sentsz vonalban beveendő összefoglalása — ez által nemcsak a munka könnyítetni, de egyszerűsággal ezen szócok kivívott szabadságunk örök emlékül és a zarnokság védelmi, annyi bástyául szolgálai fognak, nézzük a római és Napoleon sánczeit, hol egyedül a magyar vitézség csoport szenvedhetett — egész hazánk egy sz. Tamassé! — váljék.

2-szor. Minden folyón és patakon a hidak felszedésének (tudjuk, mennyire használt Simonának a Jablanczi patakon lévő hidnak kiszédése) a folyó partjain redoutek emeltetvén, azok mögé a portatilis hidi padlózatok elrejtésének, innenső parlon az országutak keresztül kasul és mellette levő lappányok vedettek módjára keresztül hasitatván, terlaszok köből, földből, fából, homokból emeltessenek, néhány reményteljes helyen farkas-vermekkel, mellyek gyenge kumbbal és földdel behintessenek — láttassék el a rónatáj, szorulatokon keresztül menő országut, hol azt kikerülni majd lehetlen, untermírozottassék néhány helyen puskaporral, egy bátor pásztor, csösz, boj-

tár képes lesz egy kis taplóval is, az ellenség közeledtekor, holdust színlén, azt azon a helyen meggyújtani, és levegőbe repíteni, a munkának nemcsak phisicai, de moralis hatása is leszen.

3-szor. Telegraphok gyanánt szolgálni fognak nappal, nemzeti lobogók a magas hegyeken, tudtul adandók, hogy ezen táj még magyarok mar-kában vagyon, éjjel Irrhedi módjára, a mere az ellenség vonul, tüzek rakattassanak a hegyeken, ezt látva a szomszéd, hasonlóan teendi a tornyok legmagasabb csucsain, szinte nappal nemzeti zászlóval, éjjel égő kámpával ékitesse, azon oldalról, honnan az ellenség húzódik, szomszéd 10, 20, faluban a harangok azonnal félre veres-senek, taraczk durrogása jelentse az ellenség közeledtét és a lakosságot éber figyelemre buzdítsa — hol nemzeti zászlók nincsenek, még sziveseb-ben látandja a nép saját templomának, dombon-kon, sánczokon — kifüggesztett lobogóit.

4-szer. A régi várak omladékai, hős eldő-deinknek laktanyái, mellyeknek láttára még az elkeményedett szív is hazafiai érzelmekre felbuz-dul; leomló romjaikkal, kavicscsal, kövel, mint nemzetségünk drága zálogai, körülvétesse, hogy lebegjenek toronyfalsikon ismét nemzeti zászlók, és a nemzet visszakapott élet erőt hagy-öntse beléjük, sok ügyefogyott családoknak asy-lumul szolgálhatnak, és fölvirul bennök a hajdani dicső magyarok szelleme, midőn a nép és nem-zet erős bizalommal reájok tekintend.

5-ször az érintett munkára mindenki kötelez-tessék. Hagy vezérelje a pap egyházi diszruhában-honi ájtatos dalok harsogása között a népet sáncz-ásásra és árkolásra, és ott letevé a ke-reszt sz. jelét, vegyen kapát kezébe, és hordjon földet. Konstantin császár példájára, midőn sz. Péter templomának fundamentomát ásatta, hogy az ő példáját a nép egész lélekkel kövesse, mi-dőn az idő engedi portáilis oltári kő oda vitele mellett, isteni szolgátat, és lelkes beszédek ott tartassanak, a hangászi kar, a hol vagyon késé-rete mellett, nemzeti zászlók avagy templombeli lobogtatása mellett — ott énekelje el a nép, az Isten szabad ege alatt: Isten! áld meg országun-ka-t mi magyar hazánkat „a sánczok melletti dombokon tisztes helyen, jelöltessék a harezban elhunytak számára egy nagyszerű sir, fekete lo-bogó és kereszt alatt, had lássa és érezze a nép, milly tiszteletre méltó egy szabad hazáért, el-vérzett vértanúnak, gyászos koporsója! ott imád-kozzék a nép, vallás, rangkülömbőség nélkül, az elhunytakért és a hazáért! a kereszt szabadság, és a fekete zászló, gyász jeléül szolgáland, és tudományul, minő gyászba borítottatik a szabadság, ha a nép által nem védelmeztetik, a szülők köte-lességöknek tartás kis korú gyermekeiket oda vinni, és a hazafiuság isteni ihletét gyenge és lágy szívökbe csepegtetni — fegyveres gyakor-latokra kiskorutól fogva ösztönöztesse és mint e haza kised polgárai, gyakoroltassanak ugrásokban, gymnasticában, strázsa kiállításában, spártai ifúság mintájára, csak akarni kell, a ha-nyag léleknek természetesen mind nehezére esik, lehetetlennek látszik.

Spanyolhon módjára, még éjjel is szövétne-kek és fákllyák meggyújtása mellett, ránduljon ki a nép éjjelkor a sánczokra, éjjeli áhitatosság na-gyon is emeli az emberi lelket, a magas helye-

ken őrző pásztorok röppentyűkkel láttassanak el, és azok láttára figyelmeztessék a nép éberségre, összetartásra, közös védelemre, és e jeladásra — általános kirohanásra, egy falu sánczaiból a má-sikkal szomszédol, könnyen megakadályozható közlekedés legyen, — a zsidóság, ki úgy is jól ért hozzá, — érdemessé teszi magát hona iránt, ha szomszéd Morva-, Szilézia-, Lengyelország-ból mindennemű, főleg löfegyvereket swercel, és a népnek, községeknek olcsón eladhatja; — a szarvasmarha, ló, juh, szokerek vitessenek és vonattassanak mindig belyebb a sánczokba, min-den élelmi czakkokkal, legalább hat óra járásra. — Isténemre hiszem, hogy hazánkba csak az ég madarai, de soha ellenség be nem rophat, ha még negereket, holtítottakat és caffereket össze-szed, Burkus-, Bajor- és Szászországból.

6-szor. A megyei és országos börtönökben hanyagló rabok és egészséges foglyok kieresz-tetvén, egy hadi csapatát alakitassanak, saját ön-köréből választott vezérekkel ellátassanak, por-tyázók módjára harcoljanak az ugynevezett plänkler lánczolatba eresztessenek, az ellenség ágyúit szokott ügyességükkel csak elfoglalandják, ha a bécsi puha nép, a Zeughaus előtt kiállított kartács-ágyúkat, meztelen kézzel el tudta, a haroz közepette foglalni — ez által a nemzet vére meg fog kiméltetni, és 20—30 ezerig nyúló erős had-sereg (Streif-Coor) fel fog állítani, harcoljon éjjel nappal, rohanjon be egy részével szomszéd Austriába, és Morvaországba, dicső eleink pél-dájára, vezesse tévutakra az ellenséget, és ki-mélve a szomszéd tartományok ártatlan népét, élelemszereket requirálva, fossza meg fegyverei-től és hozza haza, hiszen ezt még a nyullekű Hurban, Hodsa, Borik, Stur is teszi — tudjuk, hogy a szomszéd népeknek, mint Landwehrek-nek minden háznál fegyverek vannak, illy éjjeli megrohanásnak áldásdús sikere leszen.

De megegyez ez az osztóztató igazsággal is, hiszen nem igazságos, hogy a nemzet becsületes része is, míg gonosztévőkért vérét ontsa, hát ontsák ök a magokét, elkövetett bűneik helyreállít-ásáért, és ezt elégtételül ajánlják isteni és pol-gári törvények szigorúságának, így mossák le a rájuk ragadott szennyet, harozias bátorságokkal pótolják ki azt, a mit eddig rontottak az emberi társaságon, minden elszökést, és zászlóhagyást halált kövesse, — vitézségök jutalma, a vissza-nyert polgári állás legyen.

7-szer. Utóljára, lelkes paptársaim! kikben még a becsület, hazafiuság szent szikrája lángol, kövessük dicső eldődeink példáját, és ha ezen közanyánkat, melly minket apolt és gyámoltott, utólsó vonaglásban lenni látnók, ragadjuk meg magunk a fegyvert, kardot kezünkben, Olasz- és Sveiczi papság módjára, álljunk a nép élére, ve-zessük azt harczba, és vesszünk el inkább a haroz iszonyatos ropogása között, mintsem hogy ellen-ségünknek szülőföldünkben csak egy talpyi föld-et engedjünk, harcoljunk utólsó kétségbeesé-sig, hadd lássa a nép, a nemzet méltó indigna-tióját, és adjuk ki inkább a csatatéren bátor-, mint otthon gyáva lelkünket, ezt követendi az utókor halála, és mi hazánk vértanui sorában örökké tündökleni fogunk.

De ti lelkes nők és hölgyek is! öltözzetek egy tündér női ruhában, és ragyogjatok hadaink kö-

zött, mint a hajdani Dobó és Matskey, egri hő-sök korszakában; tündér egri nymphák! énekel-jetek syrenek gyanánt, az ellenség behalásására, és vitézeink hátorítására dicső nemzeti dallain-ka-t, egy szív egy lélek uralkodjék mindenütt, és éghasító fohászaitokat, és az összes nemzet kön-nyeit letörlendi, és kihallgatandja a magyarok nagy asszonya, kinek hatalmas oltalmában ajánla-munket, országunk első alkotója,

Rimaszombath, őszutó 11. 1848.

Polgár-szerkesztő!

Ha a martiusi napok után ön bajtársaival Gö-mörmege határán át lépi, continua persecutio alá véve, az akasztófát nem igen kerüli ki, — mert miszerintünk holmi újságirónak, nem egy összes táblahirói világot, de csak egyedül egyetlen egyet olyat is megsértetni, ki legközelebb még Mariassy alispánunk idejében e helyett ego juro így es-küdött ego jano, minthogy őt Jánosnak, nem Györgynek hívták, mondom, megsértetni actus majoris potentiae. — Azonban a kerék annyiszor le, mennyiszor fel, — itt az emberek annyira változtak, hogy nem önöket, de Daxnert, Fran-ciscit és Bakulinit sem akasztalják fel, noha ki-világosodott rájuk, hogy bujtogatók voltak, hogy számtalanokat nem csak fanatizálni akartak, de valósággal fanatizáltak is.

Fülő szolgabíró mindig addig verette meg a cigányt, míg az akarat tetté nem vált benne a lopásra, félek, hogy ugy járunk, mint a magyar és a zsidó a vásárral: az utósó vásár előtt-, az első vásár után okos.

Olly emberek, kiknek lakjaikban dugaszban fegyverek találhatnak, kik a magyar elem kiirtá-sára lépéseket tesznek, kik, elfogatások megren-deltetvén, annak ellent állanak, illy emberek nem egy pár s 3 évi fogságra méltók, illyeneket a tár-saséletre ártalmatlanokká kell tenni, midőn azon kondás is, ki egy pár disznót ellopott, 8 évre záratik be.

En örültem azon indítványnak, mellyet Kos-guth hírlapjában nov. 5-én olvastam, miszerint a néphez proclamatiók készitendők; — magam is készittem volna egy pár hétköznapit, de meg-vallom, a dolgok illy állásában másképen gon-dolkozzom.

Kossuth felhívásai Magyarország értelmessé-gét annyira felizgatták, hogy nem találkoztott va-lamirevaló ember, ki még ne hajolt volna nagy-sága előtt, ki még ne vetette volna családi örö-möt, a beszámolva magával életét, ne vitte volna hazája szabadságaért, minden gyomot, melly a hasznos növényt előli, kiirtandó.

Vivnak tehát nemzetörelnek, s mi honn szo-bákat nyitattunk a bujtogató nemzetöri kapitány-urak számára; higye ön, ha ezt a felvidékiek megtudják, mikép a bujtogatók extrazimmert, zweimal hajtungot kapnak, falustól lejönnek, hogy a kényelmes ellátásban részesülhessenek; mert reájok nézve, mondhatom, börtönrendsze-rünk csak jóltevőn hathatna, midőn a valóságos kenyérnek egész télen át színét sem látják, tes-tek minden töredelmei után sem.

En a proclamatiót eként szerkesztetném:

„Fel, vitéz magyarok, életre halálra! a haza veszedelmében van, — a népnek csak akarni kell és minden ugyan. — Azért, hogy főtiszteitek szava mindenben és mindenütt agyon lövés, kutyába se vegyétek, a szabadságot mindenütt így szokták kivívni. — Azért, hogy egy megyei közszeretett alispán és fia meldung nélkül ki fog utasítani major ur szobájából, látjátok fiaim, ez egyenlő liberte, és ha egyik kiragadja a másik kezéből a hatalmat, ohajtja, ha lehet, azt magának megtartani; mert ez az emberi természetben alapszik, — azért, hogy a bécsi politechnikumban hat évig, s Pesten pályázott mérnökökkel a Neugebeudba lovakat étetnek és ambitust seperetnek, ez semmi, mert a közvéleményre is kell ügyelni, hogyha a magyar embernek többet találna fia tudni, mint maga, mindjárt agyon verné, — azért, hogy az ágyúgyakorlatokat horvát fogynak ablakokon és az udvaron nézhetik, semmi, annál többen lesznek, kik majd ellenünk fölléphetnek; mert a magyar alvó oroszlan, míg eger szaladgál rajta, farkát sem mozditja, csak akkor jajgat és lamentál, ha az óriás-kigyó derekát kettőtörte.

A strategicus tudományokban fő dolog a conexio esmerettség ajánlás, a többi esmeretek is jók volnának, de elmaradhatnak, azért föl se vegyétek sz. tamási hősiak, hogy elől nem mehetek, mert Pesten sokan vagynak, kik a fenebb említett strategicus tudományokban jártasabbak mint tik vagytek, azt majd később tik is fel fogjátok többszöri kedveteikért teendő illy gyakorlatokból, hogy kell az ellenséget ott elszalasztani tudni, hol Duna, Dráva és Balaton a határok, s a száraz tér, melylyet erősen kell fedni, a Duna és Balaton, ugy a Balaton és Dráva között nem tesz többet hat és hat mérföldeknél, s hogy lehet a Fertő töltésén által menni, hol ha mind két vége a töltésnek néhány száz fel kelő néppel bevágatik, lehetett vala mondani Jellachich in der Klemme, no de semmi a general stablerek czélszerűbbek, hogy lovakat etessenek, mert kifogják tudni számítani, hány font szénától nem kap kolikát az ágyus ló, magyarhonban eddig öksak conventionátusok voltak, egyszerre csak réa nem fenhetjük mindenre, hogy katonai zseni, ugy meg annyiszor lenne szükségünk a tolnai nemzetőrökre, és így el futnának előttünk Hannibal vinyigével felszerelt bivalai is, pedig lassan kell menni, hogy tovább érjünk, rajta vitéz nemzetőrök, őrizték meg a szerte szét tanyázó kiállított ruhátlan katonaságot is, bizonyossan fog hivatalt kapni, ki veletek amugy nem éppen nemzetőrlessen bánik, mint Almási Berti, — azonban ha sokat illyeket tudtok is, mind föl ne vegyétek, ha a haza méltatlanul

bánik is veletek, ne feledjétek, hogy közös édes anyátok, tartásatok szemetek előtt Repássy Würtemberg huszár ezredes szelidségét, bátorságát, vitézségét, kit midőn városunkban átkelésékkor némellyek felköszöntének, mindannyiszor megindultak könnyei és e könnyek drágábbak voltak előttem Brazilia minden gyöngyeinél, mert szeretett hazámért hullottak, s midőn kezoiket szoritá öreg őrmestereinek s mondá, meghalunk hazánkért vitéz barátim! meg annyi vizhangra talált lelkesült katonáiban, nem találtok nála dicsekvő szót, mert tettei eléggé dicsérik, s huszárjainak lelkesedésök saját lelkesedéséből foly, — nincs nemzetőreink közül egy se, ki azon fogadást nem örömmel üzené öveinek, mellyel őket a jeles ezredes táborban előzé, s azon biztatásokat, mi szerint hajok szála nem esik le, ha mellette magokat vitézül viselendik, illy modorban szólt Napoleon katonáihoz, ha nyerni akart, — de hidje ön szerkesztő ur, agyon lövéssel fenyegetve, mivel emberbe csak a boszu lángját lehet felfujni.

Önkéntes nemzetőreink között találkoznak olyanok, kik tüzhelyeiken csak inséget, csak nyomort hagytak hátra eltávozásuk által, egyetlen gyámolótul lón megfosztva a család, mellynek további fenmaradhatása ismét azok gondja lón, kik minden reggelen aggodalom között nyitják föl szemüket. Írják becses életéért; — találkoztak olyanok, kik ha ugyan vagyont, de vele annál több bajt, tíz gyermeket, a lélekben erős, de testben gyenge nő nyakán illyen, a mindig köz tiszteletben álló szentmiklósi első alispánunk, kit isten jó kedvében teremtett a becsületesség példányául, — ki nem csekély számu s tudtunkkal a szabadság élvezésére meg nem ért népet vitt magával, ha a szükség kívánja elvérzeni, mert azok tudták, mikép ezen férfit az adó terheiben önkéntesen régebben osztott velek, tudták azon közgyűlés előtt tett nyilatkozatát, mikép addig egy jobbagya sem hal meg, míg házában egy darab kenyér leend, midőn Dinastáink jobbagyai százanként éhelhalának el, illyen embert Görgei ezredes, vagy talán már tábornok urnak, (mert oly sebesen halad a hivatalok fokozatain, mint a kaki kurátor, ki midőn kiesett sem tudta, hogy lett curátor) sem szabad igazságtalanul agyonlövéssele fenyegetni, mert „van Isten a felhők felett, áll a villamos ég.“ Önkéntes nemzetőreink nem kötéllel fogott katonák, kikhez képeztetett tisztül tábornok ur, sem senkinek nem solávjai, kinek egyszer forró kásával megégették száját, abba bele harapni óvatosabb leend, a próklamatiókban tehát azt kell ígérni, mi meg a d a t i k, elég volt már ígérve

és adya, mit tevezett sokaknak törvényellenére usussa formálni, s a veszett fél nem volt jogosítva, hogy árnyék jogait védelmezhesse. —

Igy állunk miink nemzetőreinkkel is, meg kell határozni a vezér jogát és ajánlani mindenek felett a nemzetőrökkel való barátságos szigorú bánás módot, mert e kettő összevétel, ki nem hiszi, nézze meg Fáy Gusztáv alispánunknál, a bujtogatók irányában a komolyabbat.

Nem azért mondtam én ezeket, hogy a honvédelmi bizottmányt utasítani akarjék, mert meg áll csekély gondolkodásom, ha azon végtelen rendelkezésekre gondolok, mellyek manka szobáikból naponta kiözönlenek, ha fejből mind egyiknek egy káptalan volna is, — de azon sebekről, mellyek veszélyessé válhatnak, minden igaz polgárnak jelentést tenni szoros kötelessége.

Isten áldja önt polgár Szerkesztő.

Nemzetőri tüzér.

H I R D E T É S E K.

Hajnövesztő-kenet

a legjobb, melly a hajhullást is gátolja, a haját setétre szinező és annélküli minőségben is, újra készűve kapható; Pesten, Náderutcsa 208: hátul az első emeletben jobbra. — Az ára 1 pf.

Magyar központi vasut

Naponkinti indulások 1848-dik november 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sárvashedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 7 óra.
személyvonat délut. 1 óra.

Szolnokból Pestre.

„ „ Személyvonat reggeli 7 óra
15 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 1 óra
15 perczkor.

Pestről Váczfelé reggel 7 óra 30 percz.

„ „ délután 3 „
Váczfől Pestfelé reggel 9 „

A magyar központi vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunowalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felolós szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunowalder-ház.